

de Regler, vi have der, ere ogsaa ret anvendelige og, som sagt, de give et helt andet Resultat i Praksis, og det vil slet ikke kunne gaa an at forrykke Forholdene i den Retning. Til Hovedreglen slutter sig den Regel, at Opholds kommunen optræder Statten og tilsvarende den til de andre Kommuner, og vil man gaa den Vej, det ærede Medlem i det hele taget her har ønsket, tror jeg ikke, at der kan siges noget derimod. Det ærede Medlem har indført Hovedopholds kommunen. Det kan maasse være ganske rigtigt efter Systemet, men naar Lovforslaget nævner Hovedligningen, er det næppe rigtigt, thi Tilslægs ligningen maa efter Sagens Natur falde bort efter de Regler, der her ere opstillede, men det har i øvrigt mindre at sige.

Efter at jeg har udtalt mig om denne Paragraf og holdt mig til Hovedsagen, ønsker jeg at sige et Par Ord om § 2, som indeholder de Regler, efter hvilke Statten skal fordeles eller rettere, hvem der skal forestaa denne Fordeling. Jeg kan give det ærede Medlem Ret i, at under ret simple og lidet udviklede Forhold paa Landet mellem Landkommuner og Amtskommuner, kan Reglen maasse bruges, men den kan slet ikke benyttes, naar Forholdene kombineres lidt hyderligere, saa maa man have langt simple Regler end disse. Jeg skal blot nævne et Eksempel. En Sognepræst fra en By i det nordlige Jylland, som har Tiende fra en Landkommune, forflyttes til Øerne. Der vil man saa en hel stor Kommission sammensat af Indenrigsministeren, vedkommende Amtsråd paa Øerne og vedkommende By- og Amtsråd i Jylland; det gaar næppe an. Men det er overordentlig let at nævne et Tilfælde, som vil kombinere sig endnu langt stærkere. Jeg skal f. Eks. nævne, at et Firma i København har en stor Næringsdrift i Provinserne, 7 à 8 Filialer; jeg overdriver ikke, man kan finde langt flere. Det samme Firma har f. Eks. en Fabrik paa Frederiksberg og Landsted i Gentofte, saa vil der komme til at sammentræde en Kommission bestaaende af et af Indenrigsministeren udnævnt Medlem, en fra hver af de Byer, der er Tale om, en for Københavns Amtsråd og en Overligningskommissær, som i øvrigt slet ikke eksisterer. Kort sagt, det vil blive en saa stor Kommission, at det vil være urimeligt at vælge en saadan; man maa i ethvert Tilfælde i nogen Retning finde en simple Ordning end den, der her er Tale om. Det er imidlertid selvfølgelig af de Ting, man kunde komme over, naar man i øvrigt kunde

finde et Grundlag, som man kunde ønske at bygge videre paa.

De Paragraffer i Forslaget, som jeg hidtil har omtalt, angaa de mellemkommunale Regler. Man hører saa ofte, at man længes efter en mellemkommunal Bestatning, men det forekommer mig, at Folk glemmer, at den mellemkommunale Bestatning bringer ikke en eneste Øre mere ind i Landet over. Denne Bestatning gaar kun ud paa at fordele det nuværende Skattebeløb paa en anden Maade, end det hidtil har været fordelt. Altsaa, der er ganske vist nogle, der vinde, men andre der tabe derved, saa den Tilfredshed, der vil komme ved den mellemkommunale Bestatning, kan vist være meget tvivlsom. Nogle Kommuner, siger jeg, ville miste, og andre ville vinde. Det kan være billigt, at nogle miste, og at andre vinde. Man kender f. Eks. Forholdet mellem København og Frederiksberg, hvor Frederiksberg vilde græde og København glæde sig, indtil de kaste Blikket ud paa Amager; thi saa vil København begynde at sørge og Amager glæde sig. Kort sagt, der er meget tilfældigt derti. Man maa vel huske paa, at naar man gaar til mellemkommunale Regler, bringer man jo ikke i og for sig nogen ny Stat, man fordele kun paa en anden Maade, og om det vil være saa særdeles tilfredsstillende, er et andet Spørgsmaal. Jeg vil dermed ikke have sagt, at det ikke er fortafeligt, at f. Eks. Næringen ikke bestattes, hvor den ligger, men blot gøre opmærksom paa, at her er noget, som man maa vel erindre, og jeg tror, at der er mange, som ikke have læst disse Lovforslag og sat sig ind i dem. Thi jeg tror, at hvis Kommunen kom til at læse det store Lovforslag, det næste, der kommer paa Bordet, og saa, hvad det er, de skulde til at anvende, vilde maasse adskillige af dem blive noget mere betænkelige ved den mellemkommunale Bestatningsmaade, end de nu ere. Jeg tror, det er noget, man kalder paa, uden ret at gøre sig det klart, at det er aldeles tilfældigt, om Kommunerne derved have Fordel eller Tab. Helt anderledes stiller det sig selvfølgelig med Reglerne i Lovforslagets §§ 11 og 12. De ville have Interesse for Kommunerne, thi hvad er det, man der gør? Man opgraver nye Skatteobjekter, og naar Talen er om den mellemkommunale Bestatning, saa underforstaar man, at man skal opgrave nye Skatter, thi ellers tror jeg, at Tilfredsheden bliver tvivlsom. Det er dette, man her gør, idet man vil beskaffe Staten, Aktieselskaber, Interessentskaber og juridiske Personer efter Nettoindtægten, efter nærmere givne Regler. Det forekommer mig, at man